

MINDSZENTI LAP

Megjelen minden vasárnap.

TÁRSADALMI, KÖZGAZDASÁGI ÉS IRODALMI HETILAP.

Kéziratok nem adatnak vissza

ELŐFIZETÉSI ÁR:

Egész évre . . . 4 korona | Negyed évre . . . 1 korona
Fél évre . . . . . 2 korona | Egyes példány ára 8 fillér.

Felelős szerkesztő és kiadótulajdonos:
OLOSZKAI HORVÁTH ANTAL

HIRDETÉSEKET

a kiadóhivatal mérsékelt árszabás szerint közöl.
Nyílttér garmond soronként 60 fillér.

A vásárok.

A kisiparosság állandóan panaszkodik a sok vásár miatt. Panaszja jogosult is, mivel nálunk, nem szólva a városokról, alig van olyan falu, amelyben évenként két-három, sőt több bucsu vagy országos vásár ne történék.

A vásárugy is, mint általában egész közgazdasági életünk, fonákul fejlődött. Addig, míg az utak rosszak voltak, míg a vasutak nem hálózták be úgy az országot, szóval akkor, amikor még az utazás, tehát a vásározás is, összehasonlíthatatlanul több költséggel, nehézséggel, veszéllyel és fáradsággal járt, mint most, kevesebb község birt vásártartási joggal, mint most. Pedig akkor a közönség s az iparosság érdeke éppen a felsorolt okok miatt egyaránt azt követelte volna, hogy több, egymáshoz közelebb eső helyeken tartassék vásár. Most pedig, mikor a felsorolt okok megszűnése miatt a sok vásár egyenesen a kisiparosság érdeke ellen van, nemhogy kevesebbitenék a vásárokat, hanem inkább még újabbak és újabbak megtartását engedélyezik.

Elméleti szempontból megmagyarázható a vásárok engedélyezése, mert hiszen ez a forgalom emelkedését jelenti. Csak-hogy a gyakorlat mást eredményezett. A sok vásár következtében a vásártartó községekben a kereslet apadt s csak a ki-

nálat emelkedett, de ebből az iparosságnak igen kevés a haszna.

Természetes, hogy a vásárok most nem oly népesek, mint azelőtt voltak. Mert ha ma X községben van vásár, a környék lakossága azon nem jelenik meg, mivel a jövő héten hozzájuk még közelebb eső községben, a következő héten pedig éppen a szomszéd városban lesz vásár.

A vevőközönség tehát úgy okoskodik, még pedig a maga érdekében nagyon is helyesen, hogy minek menjen el a harmadik vagy negyedik községnek a vásárjára, mikor nem sok idő múlva náluk is, vagy éppen a szomszéd községben lesz vásár.

Az iparosság ellenben, mivel a legtöbbnek anyagi kintartása nincs, kénytelen elmenni a lakhelyének közelében tartandó minden vásárra, habár száz eset közül legalább is ötvenszer a vásár reá nézve veszteséggel végződik.

Igenis, veszteséggel végződik, mert a vásárok vevőközönség tekintetében legtöbbször néptelenek. Azokon, a már jelzett okok miatt, gyér számban jelennek meg a vevők, tehát az iparos üzletet, jó, bő eladást nem csinálhat, e mellett pedig az időt ép úgy eltölti s a fuvar költsége és egyéb kiadásai ép oly nagyok, mintha rá nézve anyagi haszonnal végződő vásárt csinált volna.

Ha az iparosságban az az előrelátás,

legfőképp pedig az az összetartás meg volna, amelynek ő hiányát oly súlyosan érzi, segíthetne magán. Segíthetne olyképp, hogy nem menne el a lakhelye közelébe eső községeknek minden vásárjára. Ezt annál is inkább megtehetné, mivel minden iparásznak meg van az ugynevezett jó idénye, amikor azon iparágban készült cikkek tisztességes üzleti nyereséggel értékesíthetők; az ezzel ellenkező, vagyis holt idényben pedig nemcsak hogy tisztességes haszonnal nem, hanem a legtöbb esetben sehogysem adhatja el áruját s ha mégis valahogy eladja, akkor is pénzen legföljebb csak pénzt cserél, vagyis a munkája megfizetve nincs. Az ilyen eladás pedig nem eladás, hanem ajándékozás.

Azonban az a baj, hogy a magyar kisiparosságban, tisztelet a csekély kivételnek, nem az előrelátás és összetartás, hanem az egymás iránt való irigység van fokozott mérvben kifejlődve. Mert ha A., akinek anyagi kintartása van, neszét veszi annak, hogy B., aki tengődik, a Szegvár községben tartandó vásárra elmegy, ő is elmegy, dacára annak, hogy a gyakorlatból nagyon is jól tudja, hogy az a vásár az iparára nézve, akár a korai, akár pedig az előre haladt idény miatt jó nem lehet. Elmegy csupán csak azért, hogy szegényebb mestertársa ne árulhasson annyit se, amivel a tengését tovább folytathatja.

A Mindszenti Takarékpénztár ajánlja ügyfeleinek és a n. é. közönségnek

mérsékelt kamattal mellett nyújtott váltó-, kötvény-,

jelzálog- és hosszú lejáratú törlesztéses kölcsöneit

Betáblázásoknál adós semmiféle bélyegilletéket vagy más költséget nem fizet. Az igazgatóság.

TÁRCA.

A Lucette aranya.

Irta: Paul Aréne.

Lucette kiváló művészies gonddal s az enyhe színek szokatlan összeállításával állította össze az öltözékét. Illő volt, hogy az eleganciáját ma diszkrét és ugyszólván szentimentális előkelőség jellemezze.

A kalap, melyet választott, a legjobb izlésűnek tetszett neki, sötét lilaszínű, félgyász, jele a szomorúságnak, melyet bizonyára érezni fog, elég nagy arra, hogy árnyékban fűrössze finom vonásait a könnyen hamiskás arckifejezés; még sem elég arra, hogy a napsugarak tavaszi rajadus arany haján ne lakmározhasson mézben és illatban.

A hármastükör előtt bámulta kecses termetét, melyet a költők ünnepeleltek, melyet a festők Beatrix, Mária-Magdolna, Ninon, X. grófiné, vagy egyszerűn „női tanulmányfő” elnevezése alatt

sokszorosítottak. Aztán rászánta magát, hogy egyet sóhajtson.

Ez a látogatás, melyet megígért, valóban kockázatos volt és mit fog gondolni róla a báró, a protektora, ha megtudja?

De hát mind a mellett szép volt tőle. A gondolat, hogy jó szíve van, egészen ellágyította és ez, amint észrevette, csak szebbé tette őt. Kissé összerendezte aggodalmában: Szegény édesem, gondolta magában, minő állapotban fogom őt találni!

Leonnak a hívása, melyet reggel kapott, valóban egészen felizgatta: „Jer, kérve kérlek, látogass meg utóljára. A halállal vívódom.” Leon! Ez a név törékeny és kedves emlékeket idézett fel könnyelmű fejében. Leon volt az első kedvese, az igazi, akinek a luxus és jólét minden utógondolata nélkül oda adta magát, csupán csak tiszta szerelemből, hogy ketteskén lehessenek, hogy öleljék, becézgessék egymást.

De hát nem tarthatott sokáig. Bármily kevésse követelő volt is Lucette, voltak szeszélyei, melyeket Leon költségeseknek tartott. Minden jólét viszonylagos; és Leon nem volt gazdag. És bár

Lucette szerette őt, egy napon mégis oda hagyta egy másiknak a csábító ígéreteire.

Oda hagyta őt, de szép szerével, készen viszont látni őt, amikor csak akarja. Leon sokkal büszkébb volt, semhogy valaha akarta volna, nem irt neki soha. Most egyszerre, „utóljára, kérve kérlek”

Meghalni? Hát meghal az ember? Bizonyára tuloz. De, ime, Lucette állhatatos volt a maga módja szerint, hű adott szavához, s minden nehezlet, minden késlekedés nélkül meghallgatta a kérését . . . Mindent összevéve, minél többet gondolkozott rajta, annál inkább úgy találta, hogy eljárása nagylelkű, elismerésre érdemes.

Utközben megállította a gépkocsiját a virágkereskedés előtt, vett egy garmada biborpiros szegfűt, melynek az illata ép oly pompás volt, mint a színe: „A betegek szeretik a virágokat, mondta magában, hajdanában ő hordott nekem . . .”

Meghatottsága őszinte volt, mikor leszállott a Bourbon rakodó parton a ház előtt, melyben Leonnal lakott s melyben ez máig megmaradt. A házfelügyelőtől gépiesen kérdezte az emeletet,

Amint tehát az előadottakból kitűnik, a sok vásár megtartása az iparosságnak nemcsak hogy hasznára nem válik, de ellenkezőleg — kárát okozza. A vásár-ügy rendezése is, egyéb az iparosságot közvetlen közlő kérdéssel együtt, minden iparos-nagygyűlésen szóba került, azonban megoldást mind ez ideig nem nyert. Ennek tulajdonítható azután, hogy jelenleg is bizonyos községek engedélyt nyernek új vásárok megtartására.

Az iparosság érdekében ez minden-estre hiba, azonban ebből is az iparosság magára nézve, ha ugyan akar, nagyon üdvös tanulságot vonhat le. Levonhatja azt: hogy összetartásra van szüksége s arra, hogy a jövőben megtartandó iparos- gyűléseken nem meddő és a gyakorlatban értéktelen ügyek felszínre hozásával, kicsinyes dolgok felett való vitával, hanem valódi bajai orvoslásával s az orvos- szerek helyes megválasztásával kell foglalkoznia. Levonhatja azt is, hogy szinte nélkülözhetetlen az árucarnokok létesítése

A hitellel összekötött árucarnokban tudniillik készen ményei olcsó kamat mellett, kölcsönt nyerhet, nincs tehát arra kényszerítve, hogy holt idényben vásárra járjon. E mellett az árucarnokban cikkei el is árusíthatnak. Ez az intézmény egyaránt kielégíti az iparosság s a vevőköz- sönység érdekeit. Létesítsen tehát az iparosság hitelszövetkezetekkel egybekötött árucarnokokat s ha ilyen intézményeket létesít, akkor nagyon sok községben megszűnnek a vásárok, mert alig lesz iparos, aki látogassa s közönség aki a megtartását kívánja.

Addig pedig, míg ezen intézménye- ket megalkotja, hozza az érdekelt körök tudomására a sok vásár hátrányát s mu- tasson reá azon veszélyekre, amelyek az újabb vásárok engedélyezése követke- zésében reá háramlanak.

bár nagyon jól tudta és meglepetéssel hallotta, hogy az ötödikre kell felmennie, jobbra a másod- dik ajtó alá.

Hogyan, hát Leon oda hagyta az első eme- leti kis lakást, hol erkély volt kilátással a Szaj- nára, mi Leon szerint a ködös Velencére emlé- kezett az embert.

S a felmenet a széles, divatból kiment, lép- csőn végtelennek tűnt fe. előtte. A szegfűk súlyo- san nehezedtek a karjára. „Második ajtó jobbra!” ismételte amint feljutott. Merre is van jobbra? Vaktában megindult a folyosón s kopogtatott a második ajtón.

— Szabad! — hallatszott egy tompa hang.

És mindjárt a küszöbről, hogy zavarát lep- lezze, Lucette sietett hangoztatni:

— Én vagyok, Lucette és ime, virágot hoztam!

Hogyan, ebben a padlásszobában, ezen sze- gényes ágyon, ez a kiaszott alak, ez Leon, az egykori kedves csinos Leon, akit ő mint finom művészt és költőt szeretett? Az ő biztos női szem- pillantásával látta tüstént, hogy itt a nyomor és haldoklás tanyáján van. És tüstént, mielőtt az arca meghatottságot árult volna el, az önként szánakozó szív őszinte mozdulatának engedve, áradozón gyöngének mutatkozott, beszélt, hogy sirásra ne fakadjon, szerit szóni a tükörre, megfogta a Leon kezét és porolt rá: Oh, a csuf ember, hogy megijesztett! Mindent ott hagytam, hogy ide fussak az első jeladarsa! Azt írod, hogy halálon vagy, mert egy kissé rosszul ér- zed magadat!

Majd Leon éles tekintete, a haldokló tekin- tete által feszélyezve, mely áthatól a hazug sza- vakon s egyenesen megy az igazságnak, hirtelen elhaltatott.

— Eljöttél, mondta a haldokló. Köszönöm. Jobb vagy, semmint hittem volna.

Mintegy a leáldozó nap visszfényétől, az arc- csontjai kipirultak. Hosszasan szívta be a szeg- fűk illatát, melyek hervadni kezdtek forró lehel- letétől.

Felozlott kisbérletek.

Hat év előtt az őgrófi uradalom 3 holdas bérletföldeket osztott ki a mindszentiek között, a belső szőlők alatti rétségen és a major melletti Elegén, mintegy 300 holdnyi területtel. Akkor vett lendületet határunkban a jószágtenyésztés iránti igyekezet s e három holdas bérletekkel a falusi és tanyai jószágtartó gazdák tekintélyes részének sikerült megalapított jószágtenyészté- süket biztosítani, mert a termelt kukoricaszárban, tavaszi és őszi szalmában, valamint lucernában megtalálták tehénkéik, borjaik takarmányát, alom- ját, másrészt pedig a háztartáshoz szükséges buzát, árpát, kukoricát.

Most, október elsején jár le a kisbérletek hat évi ciklusa. A gazdák újfönt kérelmezték az őgróf urnál a bérlet megújítását. Am ha igazat adhatunk az elterjedt hírek, e kérelmük hiába- való lett, mert az őgróf ur nem a mostani módon fogná értékesíteni jövőben a kér- déses földeket, hanem árlejtés útján évenként és holdankint szándékozik hasznosítani.

Aki ismeri a helyi viszonyokat, elképzelheti a rémületet, amely e váratlan hír nyomában jár. De elképzelheti a szomorú következményeket is, amelyeket ezen nem remélt változás okozni fog. Egyértelmű leend ezen bérletek megszűnése sok kigazda pusztulásával és a szépen megindult jószágtenyésztés visszaesésével.

Már-már büszkék voltunk reá a lefolyt jószágdíjazásnál, hogy vármegyénkben se kis, se nagy községben nincsen oly szép és értékes szarvasmarha-állomány, mint Mindszenten. S ime, mielőtt a község élvezhette volna áldozat- tainak gyümölcsét, el kell vesztegetnie sokaknak drága pénzen beszerzett jószágait, mert nem lesz módjukban ezután azokat kitartani. Vélet- lenre bizni pedig jószágtenyésztést nem lehet.

Mi — megvalljuk — kételkedve fogadjuk e hihetetlennek tetsző hírt. És pedig azon egyszerű okból, mivel a kérdéses földek a hat év előtt szintén mint éves bérletek voltak holdankint hasznosítva, azonban mivel az uradalom látta,

— Virágok! mondta. Eszedbe jutott, hogy kedvesek előttem? Tehát szeretsz még egy kissé? Virágok? Te magadat kínálod itt fel nekem utol- jára! Neked szegfű — vad szegfű szagod volt mindig! Emlékszel rá? a réten együtt szedtük a vad szegfűt. Ezek szebbek. De én jobban sze- retném amazokat . . . azokat, amelyeket nem kell pénzen venni.

Lucette kinosan hallgatta szavait, gyűgyög- tette őt, igazítgatta a vánkosait.

— Nos, hallgass! mondta neki. Miután itt vagyok, minden úgy van, mint egykor volt!

Leon kinosan rázta a fejét.

— Nem, nem. Itt a vég! Jól láthatod. Oko- san tetted, hogy elhagytál. Nekem nincs életre való eszem. Mit ajánlhattam volna fel neked? Még virágot sem. Szegényes örökségem gyorsan elolvadt. Több emelettel közelebb húzodtam az éghez. És azután jött a betegség . . . mit a te jelenléted talán meggátolhatott volna. De hát utó- végre itt vagy. Vesd le a karjaidról a keztyűdet. Megteszed?

A meztelen kart végig tapogatták ujjai, zon- goráztak rajta, mintha régi államokat játszaná- nak.

— Egy csókot? kérte.

Lucette leoldotta a kalapját, Arany lepel om- loit a beteg vállaira. Önkívületben simogatta a selymes hullámokat, mely az arcát csiklandozta.

— Az enyém, susogta, mindez az enyém volt

— Aludj! intette őt Lucette. Ne gyötörd ma- gadat.

— Mond csak, Lucette, folytatta Leon. Sze- rettél te engemet? Nem sokára aludni megyek. Virágot, sok virágot akarnék a koporsómba. De a te saját kezeid által szedett virágokat — vi- rágokat, melyek a te saját tulajdonod. Nekem nincs már amiből vegyek.

Leon félrebeszélte. És ez így tartott egész estig. Éjszaka volt, mikor Lucette haza tért a laká- sára.

Virágokat, gondolkozott magában. Virágokat,

hogy a lakosság oly árat fizetett a kis rész- letekért — csakhogy földhöz jusson — amelyek nagyrészüket romlásba döntötték, mert a bérlet- hez kikölcsönzött és másképp összeharácsolt pénzeket soha vissza nem fizethették: már akkor célhoz vezetőbbnek tartotta a lakosság boldo- gitására a bérletek jellegének állandósítását. Alig hihetjük tehát, hogy az őgróf ur ismét azon utat választotta volna földjeinek haszno- sítására, amely az árverésben résztvevőknek biztos romlására vezet. Mert ismerni kell né- pünket. Miután mindenki igyekezett néhány talpalatnyi földhöz jutni, aránytalanul nagy leend a kereslet s a neki dühödő árverelők hallatlan, aránytalan pénzeket fognak ígérni, akárhonnan veszi azokat.

Pedig amint a legutóbbi évek tapasztalata igazolja az őgróf ur tervszerűen úgy intézte földjeinek bérbe adását, hogy azokon a mind- szenti egzisztenciák boldogulásukat, gyarapo- dásukat megtalálhassák. S abban különbözik némely uradalomtól, hogy saját boldogulásá- nak eszközeit mindig megválogatta, a hozzá szorultakat soha sem zsarolta meg. — Adja isten, hogy az aggodalmaskodók sejtelve ne valósuljon s avval szemben a mi következteté- sünk állhasson meg.

Általános bajok.

Talán sohasem nyilvánult meg olyan nagy mértékben és minden téren az elégtelenség az országban, mint mostanában. Mindenki tele van bajjal, gonddal; mindenki elégtellen, mindenki a saját bajának orvoslatát sürgeti.

Az iparososztály napról-napra szegényedik és a mindjobban pangó ipar sürgős fellendítését várja az illetékes tényezőktől. Am hiába várja. Ki törődik ma a magyar iparral? Kinek jutna eszébe a küzködő ipar érdekében valamit tenni?

A kereskedők sem látják rózsás színben hely- zetüket. A gyárosok — szintén valami kényszer hatása alatt — áruikat drágábban adják és ke- reskedőink a megdrágult árukat csak nehezen

melyeket magam szedtem, melyek az enyéme? De hát semmi sem az enyém, minden mástól jön, minden a másé. Hogyan adjak neki virá- gokat, mely az én gondolatom, az enyém, ma- gamé?

És miután kisírta magát, mert kemény do- log volt, hogy halni látta, mosolyogni kezdett, míg a komornája vetkőztette.

— De igen, gondolta el végre. Mégsem min- den mástól jön. Nem minden a másé. És a vi- rágokat, melyeket Leonnal elfogok temetni, a sa- ját aranyommal fogom megfizetni, igen, a saját magaméval . . .

Mikor harmad napra Lucette kissé késve meg- jelent a vacsorán, melyet a bárópártfogó bará- tainak adott, megrovó kiáltás tört fel a vendé- gek ajkain.

— Minő büntény! Levágni azt a pompás haját! Kurtára fodoritva, mint valami pajzán ap- ród! Lucette mulatott rajtok.

— A báró akarta így, állította merészen. Azt állítja, hogy így sokkal szebb vagyok. Nekem elvem engedelmeskedni a jó izlésű embereknek.

A báró pöffeszkedett, bár el volt ámulva.

Amint tiltakoztak ez ellen, Lucette egy sze- les mozdulattal összetörte a pezsgős poharát.

— Amit én teszek, mindig helyesen van téve, jelentette ki és áki nem talál szépnek így, men- jen és punktum.

Dühében kihívón jártatta végig szemeit a je- lenvoltagekon, kiknek oda akarta kiálltani:

A hajammal, szép arany hajammal fizetem meg a virágokat, melyeket ma délután a Leon koporsójában tettem, hogy nektek ne köszön- hessenek semmit, ti pipogyák!

E helyett azonban hangos zokogásban tört ki. És a báró- pártfogó intett, hogy ne ügyel- jenek rá.

— Ilyen rohamai szoktak lenni, susogta. El- mulik mindjárt!

adhatják el a fogyasztóközönségnek. De ez még a kisebb baj volna. Az ausztriai piszkos konkurrencia még mindig tart, annak meggátlása céljából mi sem történik és a kiskereskedőnek tehetetlenül kell néznie mindezt. A silány osztrák áru továbbra is özönlik az országba és a kereskedők — becsukják boltjukat.

A gazdaközönség, a földmives osztály szinte észrevehetően szegényedik. Közvetlen oka ennek természetesen a már évek óta tartó rossz termés. Ez az osztály is orvoslást keres bajaira, de ezt nem találja meg. És ennek az eredménye aztán az, hogy a türelmetlenebbek kivándorolnak, a jobb megélhetés reményében!

Általában helyzetükkel megelégedett emberekről ma beszélni nem lehet. Talán a hivatalnok, az orvos, az ügyvéd, a bíró megelégedett? Korántsem. Mindegyik küzd a létért, mindegyik érzi azt a rettenetes drágaságot, mely most az egész országban dul és az intelligens osztályt az a keserű komikum is üldözi, hogy nyomora dacára — a társadalmi állása kedvéért — most is olyan nagy lábon kell élni, mint azelőtt, mikor fele olyan olcsó volt minden.

Csöppet sem tulozunk, ha azt állítjuk, hogy minden osztályra olyan súlyosan neheztedtek a bajok, hogy általános nyögéstől hangzik az ország.

A hurok a végsőig ki vannak feszítve és tehát nagyon megérett az idő arra, hogy e bajok megszűnjenek. Végre megmozdulhatnának az illetékes tényezők és tehetnének valamit. Igérni, ugyis már régóta ígéri ezt.

Ilyenkor, mikor a politika szünetel, helyén való volna ezekkel a kérdésekkel lelkiismeretesen foglalkozni és főleg cselekedni is, mert az éhező országot csak úgy lehet az általános haladás terére vinni, ha elsősorban is magát az éhséget, a nyomort megszüntetjük.

Ujdonságok.

— **Katholikus nagygyűlés Szegeden.** Ma kezdődik Szegeden a kath. nagygyűlés, melyen Mindszentről körülbelül 150-en, Szegvárról pedig 60-an veszek részt. Három napig tart ez a szép ünnepély. Mint az Országos Kath. Szövetség által kiadott s a IX. nagygyűlésre vonatkozó programból látjuk, a nagygyűlés a katolikus élet minden ágát felöleli. A hatalmas munkaprogramból a nyilvános ülések tárgysorozatát az alábbiakban adjuk:

I. nyilvános (megnyitó) ülés az ujszegedi sátorházban. 1. A nagygyűlést üdvözlők: dr. Csernoch János, csanádi püspök és dr. Lázár György, Szeged város polgármestere. 2. Megnyitó beszéd. Tartja gróf Zichy János v. b. t. t., az Orsz. Kath. Szövetség elnöke. 3. A nagygyűlés és szakosztályok megalakítása. Üdvözlések.

II. nyilvános ülés (Az ujszegedi sátorházban). 1. A népjogok helyes védelme. Dr. Nagy Emil orsz. képviselő. 2. A szociáldemokrácia, mint világnézet és annak kilátása Magyarországon. Dr. Vass József tanár. 3. Agrárszocializmus. Dr. Mérey Lajos orsz. képviselő. 4. Keresztény erkölcs a modern kulturában. Dr. Prohászka Ottokár, püspök. Este 7 órakor a szegedi Kath. Kőr nagytermében zárt ülés.

III. Nyilvános (záró) ülés. 1. A keresztény karitás. Dr. Rott Nándor, prel. kanonok. 2. Mi az igazi liberálizmus. Dr. Kiss János, prelátus, egyetemi tanár. 3. A kivándorlás okainak megszüntetése. Dr. Jankó Ágoston alispán. 4. Záróbeszéd. Dr. Csernoch János, csanádi püspök.

— **Személyi hírek.** Dr. Cicatricis Lajos alispánunk előérkezett több heti nyaralásából s hivatalát átvette. — Novák József, a Pallavicini uradalmak kormányzója négy heti fürdőkurára Karlsbadba utazott.

— **Lajos napja.** Kónc Lajos, községünk szeretett jegyzője 25-én ünnepelte névnapját, amely alkalommal községünk előkelőségei, tisztelői és barátai igyekeztek minden módon kifejezést adni

állandó szeretetüknek, tiszteletüknek és ragaszkodásuknak. — Fogadja ez uton tőlünk is legjobb kívánatainkat.

— **Választmányi ülés.** A mindszenti önkéntes tüzoltó-egylet ma délután 2 órakor választmányi ülést tart s ez alkalommal határoz a főparancsnoki állás betöltése ügyében.

— **Szentségimádás.** Az elmúlt hétfőn Csanyteleken szentségimádás volt. Ezen szép ünnepélyre községünkben mintegy 150-en rándultak át, Vedres Béla segédlelkész vezetésével. A vallásos kis csapat szakadó esőben jött haza még aznap este 6 órakor.

— **Vizsga az óvodában.** Kedden, 24-én délután tartotta meg a Károly-óvoda évi vizsgálati ünnepjét nagyszámu érdeklődő közönség előtt. A hivatásuk magaslatán álló óvónők csakugyan bravuroztak a kicsinyek által bemutatott előadásokkal, melyekben a megjelent szülők és gyermekbarátok mindvégig örömtelien gyönyörködtek. A sikerült vizsgálat után a figyelmes igazgatóság gazdag oszonnában részesítette az ünneplő gyermekereget, — mely azt hálás köszönettel és élvezettel legott el is fogyasztotta.

— **Vizvezeték Szegváron.** Testvér községünkben érdekelttség alakult a vízvezeték létesítésére. Ugy értesülünk, hogy a vizet szolgáltató ártézi kut furását Almássy mester már megkezdte s mihelyt fölbuggyan a kellő mennyiségű víz, azonnal hozzálátanak az elvezetéséhez. Csak rajta!

— **Iskolák tatarozása.** E hó 25-én tartott az előjáróság írásos zárt ajánlati versenyt az iskola épületek javítási munkálataira. Ajánlatok azonban egyedül az asztalos munkákra érkeztek, amelyek között Keresztes Áron ajánlata volt a legolcsóbb. A kőműves-, ácsmunkákra azonban nem érkezett vállalkozó egy sem. Hogy a tanév kezdete az iskolákat rendben találja, a tantermek meszelését, föltakarítását az előjáróság kikapcsolta a vállalati munkák közül és házilág végezteti úgy, hogy nagyobbára készen is vannak véle.

— **Vetőmag a kisgazdáknak.** A földművelésügyi miniszter, mint minden évben, úgy az idén is, utasította az állami birtokok vezetőségét, hogy a kisgazdák részére elsőrendű vetőmagot rendes áron adjanak ki. Felhívjuk erre gazdátársaink figyelmét, mert az idén bizonyára nagyon sokan kénytelenek lesznek a jó vetőmagvakat mástól szerezni be.

— **Pénzosztás.** Megérkezett a munkástelep céljaira megvásárolt földek vételára. Mintegy 90 ezer koronát tesz ki ez s a kifizetés a tegnapi napon vette kezdetét.

— **Munkásházaink napról-napra** mindszeben bontakoznak ki a semmiségből. Nagyrészenek megérkezett már ajtaja, ablaka, falaik részben betapasztva, meszelve, lakóik pedig beköltözve. Mint értesülünk Darányi Ignác földművelésügyi miniszter az őszön lerándulni szándékozik Csongrád megyébe, így községünkbe is, hogy a kormány intézkedéseinek eredményességéről személyesen is meggyőződhesen.

— **Csalás a loval.** Sok mindenfélével megcsalják egymást az emberek. Bármily szigorral sújtja az igazságszolgáltatás a csalókat, akik könnyen szerzett földi javak után áhítoznak és mindenféle fufanghoz folyamodnak, csakhogy felebarátjukat megkárosítsák, — azért nap-nap után fordulnak elő esetek s kerülnek napfényre a legkőrmönfontabb bűnök. Farkas Sándor mindszenti cigány nem sokat törődik a bűnrel. Nem tartja ő véteknak, ha egy göthös lovat el tud adni jó pénzért, egészséges paripa gyanánt. Ebben legfőlebb a saját ügyességét látja. Csak a napokban történt, hogy Zsadagi Béla hódmezővásárhelyi lakosra is rásózott egy lovat. Persze kehes lovat, csekély 170 koronáért. Néhány nap múltán kitudódott a cigány fufangja s amikor a lovat visszahozták neki, a vételár feleárát kínálta érte. Valószínűleg az a számi-

tása, ha ily áron visszaveszi is a paripát, hamarosan megint mást boldogít vele és ismét jó csomó pénzhez jut. Mert Farkas Sándor fufangos ember ám. Zsadagi Béla ellenben szereti az igaz utat s mivel Farkas nem akarja visszafizetni a teljes vételarat, sőt még a ló passzusát sem adja oda, feljelentést tett ellene a szegedi kir. ügyészségnél csalás miatt.

— **Acetylénfény a község házában.** Szegvár község előjárósága, mely mindenkor azon volt, hogy a fejlődő korrall lépést tartson, most javaslatot terjeszt a képviselőtestület elé, azon kérelem kapcsán, hogy a község háza acetylénfényvel való berendezéséhez járuljon hozzá. Az ósdi kőolajvilágosság sem olcsóbb, a nyereendő nagyobb fény pedig tetemes előnyöket nyújt. Nemcsak egészségesebb, de gyorsabban is lehet mellette dolgozni, mint a füstölő, pislakoló bűdös petróleum lámpáknál. Reméljük, hogy a jövő hó másodikán tartandó képviselőtestületi ülés nem gördit akadályt az újítás elé.

— **Dinnyetolvaj.** Bába Lajos polgártársunk annyira kedveli a jó dinnyét, hogy nem elégedett meg a saját maga kapálta terméssel, hanem megdézsmálta a mások dinnyéjét is. Észrevette azonban kapzsiságát a tejszövetkezet éber veteménycsősze s nem mulasztotta el a hivatalan vendég módjára való gazdálkodást erélyesen kifogásolni. A bíró elé került a veteménycsősz jogos panasza s az enyém-tied közötti fogalomban történt tévedéseért Bába Lajos 4 korona pénzbüntetésben lón elmarasztalva. A csősz nincs megelégedve ezen kiméletes igazságszolgáltatással, mert szerinte, aki úgy ki tudja válogatni mások legszebb dinnyéit s aki másokat ily szűk dinnyetermő esztendőben annyi legjava dinnyétől sem áll megfosztani, azt legalább is kerékbe kellenék törni.

— **Azok a cigányok!** Csalásra, lopásra, rablásra és gyilkolásra a cigányfajtanak nagy hajlama van. Ehez a fajtához tartoznak Balog Péter és Balog Mária szentesi cigányok is, akik ugyan nem raboltak, se nem gyilkoltak, de Bihari Ferenc és Szarka István szegvári lakosok tanyájáról mégis elemeltek 14 korona értékű hereszénát. — Horváth József dunapataji cigány ugyancsak a szegvári vásáron 68 korona értékű kelmét lopott el Kovács Miksa mindszenti rőfős-kereskedő kocsijáról s a lopott holmikát potom áron eladta mindszenti lakosoknak. Ugy a cigány, valamint az orgazda vevők valószínűleg bajba jutnak, mert a szentesi járásbíróóság is tudomást szerzett ezen kis kereskedelmi ügyletről.

— **Öngyilkosság.** Antal János 56 éves zülött csavargó, aki a feleségétől is különváltan élt, e hó 23-án délután 3 órakor Antal Gábor testvéreinek tanyáján felakasztotta magát. Egy gyermeket hagyott hátra.

— **Villámcsapás.** E hó 23-án Derekegyháza gróf Károlyi László rárósi csikóakoljába villám ütött be, mely az épületet teljesen elhamvasztotta. Megégett őt, súlyosan megsérült 13 csikó. A kár 8200 korona, mely biztosítás révén megtérül.

— **Tiszta a révjárás.** Mióta a nagyrév lejáróját átalakították, gyakran fordul elő közlekedési akadály. Mert a mi szőke Tiszánk úgy tele rakja iszappal a kikövezett levezető-utat, hogy alkalmatlaná válik a közlekedés lebonyolítására. Nagy baj ez minden utasnak, de különösen a révbérlőnek, akinek nem kevés költségébe kerül a lerakodott iszap eltávolítása. Most ismét nagytakarítás volt a kompjárón s mint értesülünk, a jövés-menés most már akadálytalan.

— **Kenderáztató.** Ülést tartott 23-án a váltásügyi bizottság, amelyen elhatározta, hogy javasolni fogja a közgyűlésnek a Kurcaréten az ugynevezet Kerektóban egy kenderáztatónak a váltásügyi pénztár terhére leendő berendezését. Ha a közgyűlés a javaslatot elfogadja, akkor a lakosságnak egy régi vágya teljesül, mert már úgy voltunk, hogy azért nem lehetett kendert termelnünk, mivel széles e határ-

ban nem jutottunk áztató gödörhöz. — A bizottság az áztató vizet a Csordajárás ártézi kutjából véli szerzendőnek és fenti célra egy 1200-as hold kimélyítését tervezi a Kerekő fenekéből. Terv szerint ez a munka 1500 koronába kerülne, amelynek évi kamatjának s a föntartás költségeinek fődözésére 75—100 koronát kellene az áztatási díjából beszédni.

— **Lopás a vasuti állomáson.** Kuncsár Antal sövényházi (baksi-szólósi) lakos a mindszenti vasuti állomáson Keresztes Nagy Antal szentesi lakostól ellopott egy zsákot, melyben 38 korona értékű ruhanemű volt. A lopás csakhamar kiderült s nemsokára Kuncsár komé a szentesi járásbírósa előtt mondja el a bűvből részleteket.

— **Csongrádi rövid hírek.** Túri István csongrádi cipész a napokban az ottani temetőben egy fára felakasztotta magát és mire tettét észre vették, a szerencsétlen már halott volt. — Deszpoth István csongrádi járás őrmester és Szűcs J. csendőr egy nevezetes lóköltőt üldöztek és fogtak el szerencsésen Farkas Lajos személyében, akiről kiderült, hogy a legutóbbi kecskeméti vásáron ő kötötte el Hajnal Mihály fülöpszállási gazda két lovát, valamint az ő kezén tünt el f. hó 15 én Jáger István szabadszállási lakos 2 lova és f. hó 17-én Szellmann János pusztaszentimrei tanyájáról egy tehén és egy borjú. A híres lóköltőt a csongrádi csendőrség, a kecskeméti törvényszéknek szolgáltatva ki. — A múlt héten Klucsai, csongrádi szállító és bizományos lovai ifj. Hatvani György fűszerkereskedése előtt elütötte Vigné Varga Márta putribeli öregasszonyt aki a templomba igyekezett, mindennapi ájtatosságát végezni. A balesetnek nem oka a kocsis, mert idejében kiáltott figyelemzetően az asszonyra, hogy térjen ki, de ezt a szerencsétlen siketsége miatt nem hallotta. A súlyosan sérült asszonyt ápolás végett beszállították a kórházba.

— **A kedélyes őrszem.** Lipót belga királyról egy francia lap a következő jóízű anekdotát közli: A király elhagyja a palotáját és a kapuban egy őrszemet pillant meg, aki kedélyesen falatozik egy jó nagy darab szilvás lepényből.

— Honnan való vagy, kedves barátom, — kérdezi az őrt álló katonát a király.

— De kívánja az ur, — feleli a katona, de aztán mégis megadja a kívánt felvilágosítást, majd ő kezdi kérdésekkel faggatni a királyt:

— És maga, maga micsoda tulajdonképpen? Katonatiszt?

— Az, — feleli a király.

— Szolgálaton kívül?

— Nem, nyugdíjazott; de találja ki milyen rangban szolgáltam?

— Kapitány?

— Nem, magasabbra, barátom, magasabbra.

— Őrnagy?

— Nem.

— Ezredes?

— Nem.

— Tábornok?

— Az sem.

— Tán csak nem maga a király?
— De igen.
— No, akkor fogja csak egy kicsit ezt a lepényt, hadd tisztelgejek.

Árlejtési hirdetés.

A Mindszent-algyői hitbizományi uradalom területén a **Pusztaszeri erdei és Irma-majori két-két hüvelyk átmérőjű, bedugult ártézi kutak felújítására** ezennel nyilvános zárt ajánlati versenyt hirdetek.

E munkálatok külön-külön is kiadatnak, de együttesen is tehető reájuk ajánlat.

Részt vehet a pályázatban mindenki, aki ezen munkákban való jártasságát elfogadható okmányokkal igazolja.

Az ajánlatoknak tartalmazniok kell azon kijelentést, hogy pályázók a végrehajtandó munkák föltételeit ismerik.

Az uradalom a beérkező ajánlatok közül szabadon választhat, esetleg azokat teljesen visszautasíthatja.

A kellően lezárt ajánlatok az ajánlati összegek 5 százalékának megfelelő bánatpénzzel, készpénzben, avagy a föltételekben megjelölt értékpapirokban f. évi **szeptember hó 7-ikén d. e. 8 óráig** Csongrád-Sándorfalván az uradalmi számvevőséghez benyújtandók, ahol azok ugyanazon napon d. e. 9 órakor fognak nyilvánosan fölbontatni.

Későn érkező, hiányosan fölszerelt avagy utóajánlatok kizártnak a versenyből.

Ajánlattevők ajánlataikkal 14 napig maradnak kötelezettségben.

Vállalati föltételek és egyéb, a kutakra vonatkozó adatok megszerezhetők az uradalom mérnöki hivatalában Mindszentben, a hivatalos órák alatt.

Kelt Csongrád-Sándorfalva, 1909. évi augusztus hó 19-én.

Novák József

urad. igazgató.

Értesítés.

Tisztelettel értesítem Mindszent község közönségét, hogy üzletemben **ötött méznek métermázsája 1 kor. 20 fill., vágott tűzifa, jó száraz, métermázsánként 2 kor. 60 fillérért kapható.** Ötven kilogramm vételnél díjmentesen házhoz szállítom. Tisztelettel Robicsek Mór, kereskedő.

A tiszántuli járás főszolgabírájától.

ad. 1589/1909. szám.

Hirdetmény.

A Mindszent, Derekegyház és Nagymágocs községekben, valamint a Szegvár község belső és külterületén létesített egy-egy, összesen **5 községi szülésznői állásra** pályázatot hirdetek, s felhívom a szóbanforgó állások bármelyikét elnyerni szándékozókat, hogy képesítettségüket igazoló és egyéb okmányokkal fölszerelt kérvényeiket hozzám **folyó hó 31-ig** bezárólag nyujtsák be.

Mindszent, 1909. augusztus 15.

ARY ISTVÁN

főszolgabíró.

Üvegfestészet

nem minden házban látható, mert óriási költségbe kerül. Ujabbán azonban olyan átlátszó, zselatinszerű anyagot találtak fel és hoztak piacra, melylyel teljesen pótolható a drága üvegfestési munka. Ezen vékony, de igen erős iveket aztán a sokszorosító-ipar segítségével rendkívül csinos, izléses és modern mintákkal festik be s használatban **a lehető legpompásabb színhatások** érthetők el vele.

Gyönyörű disze szobának, folyosónak egyaránt! Olcsóbb, mint a legsilányabb függöny.

Az üvegre való felhuzása rendkívül egyszerű, alig néhány percet igényel. Nem kell hozzá ragasztóanyag sem, mert egyszeri gyöngéd nedvesítés által oly erősen odatapad az üveghez, hogy az többé le nem mosható. **Örökös és a valódi üvegfestéstől nem lehet megkülönböztetni.**

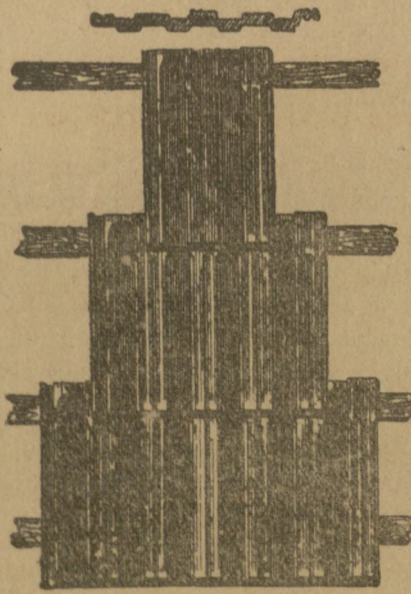
Az üvegtáblák **a kép veszélyeztetése nélkül** bátran tisztíthatók.

Ára oly csekély (méterenként 40 fillértől 1 koronáig), hogy azt bárki, még a legszerényebb sorban levők is, könnyen beszerezhetik.

Kapható a legkülönbözőbb mintákban **Horváth Antal papirkereskedésében, Mindszentben.** Vidékre minták bérmentve küldetnek.

Használt nádszékek

igen jutányos áron eladók Goldner Ödön vendéglősnél, Mindszentben. —1

BOHN kikindai cserepe.

Saját érdekében

csak **BOHN**-féle

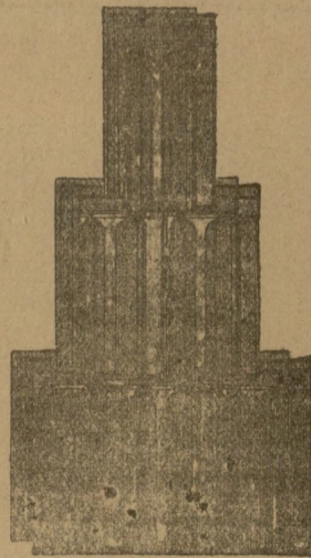
nagykikindai és zombolyai cserépet fogadjon el és utasítson vissza más silány minőségű cserépet, mert

csak a **BOHN**-féle

cserép jutányos, szép és szakszerű fedőanyag.

Tessék mintát és árjegyzéket kérni. —18

BOHN-CSERÉPGYÁR, ZSOMBOLYA.

BOHN zombolyai cserepe.